

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania D. Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanych: J.B., K.B.
o ustalenie podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej D. Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od D. S.A. w B. na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z dnia 23 listopada 2016 r. oddalił apelację D. S.A. w B. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 14 marca 2016 r., mocą którego oddalono odwołania Spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 3 czerwca 2015 r. w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Przedmiotem postępowania było przesądzenie czy płatnik składek jest zobowiązany zapłacić za swoich pracowników (zainteresowanych) delegowanych

do Niemiec składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne dotyczące tak zwanych świadczeń dodatkowych, czyli ryczałtów pieniężnych na zakwaterowanie i wyżywienie.

Skarżący w skardze kasacyjnej zarzucił naruszenie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z art. 4 pkt 9 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że świadczenia dokonywane przez skarżącego w związku z zakwaterowaniem pracowników skarżącego, w celu świadczenia przez nich pracy w sposób zapewniający zmniejszenie jej uciążliwości, stanowią dla tych pracowników przychody ze stosunku pracy.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, płatnik składek wskazał na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W jego ocenie, w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytania, czy w związku z istnieniem zasady spójności orzecznictwa w ramach polskiego systemu prawnego możliwe jest istnienie rozbieżności w zakresie stosowania przez sądy administracyjne (w tym przez Naczelny Sąd Administracyjny) oraz przez sądy cywilne (w tym przez Sąd Najwyższy) definicji przychodu pracownika ze stosunku pracy zawartej w art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w zakresie kwalifikacji jako takiego przychodu świadczeń ponoszonych przez pracodawcę z tytułu noclegów i zakwaterowania pracowników oddelegowanych poza miejsce zamieszkania?

Skarżący podniósł też, że w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność. W jego ocenie, sądy administracyjne (w tym Naczelny Sąd Administracyjny) oraz sądy cywilne (w tym Sąd Najwyższy) odmiennie postrzegają definicję przychodu pracownika w stosunku do świadczeń ponoszonych przez pracodawcę z tytułu noclegów i zakwaterowania pracowników.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Należy zauważyć, że płatnik składek wniósł do Sądu Najwyższego kilka skarg kasacyjnych. Dotyczą one tej samej tematyki, a w każdej z nich podniesiono te same przesłanki przyjęcia nadzwyczajnego środka odwoławczego do rozpoznania. W dniu 29 listopada 2017 r. Sąd Najwyższy w analogicznej sprawie oddalił skargę kasacyjną D. S.A. w B. (po przeprowadzeniu rozprawy). Wyjaśnił przy tym wątpliwości jurydyczne dotyczące wliczenia świadczeń wypłacanych przez pracodawcę tytułem noclegu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. W tych okolicznościach, podstawowy cel stawiany Sądowi Najwyższemu został osiągnięty. Zgodnie z art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, przez rozpoznawanie skarg kasacyjnych osiągnana jest jednolitość orzecznictwa sądów powszechnych. Z zamierzeniem tym koresponduje art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dopuszczalne jest bowiem w razie występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby dokonania wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości interpretacyjne. W sytuacji, gdy Sąd Najwyższy udzielił odpowiedzi co do danej kwestii prawnej, a nie ujawniły się nowe nieznane wcześniej okoliczności mające wpływ na wynik wykładni, to nie ma potrzeby przyjmowania kolejnych skarg kasacyjnych pochodzących od tego samego podmiotu. Nie dojdzie bowiem do rozwoju jurysprudencji. W tym kontekście trzeba również zaznaczyć, że wliczenie do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne świadczeń ukierunkowanych na zapewnienie noclegu dla pracownika było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, a wyprowadzone konkluzje nie są przeciwstawne. Nadto, zagadnienie prawne podnoszone przez skarżącego trudno uznać za istotne. W polskim porządku nie istnieje zasada spójności orzecznictwa sądów administracyjnych i powszechnych. Co najwyżej można twierdzić, że w celu zachowania spójności systemu dopuszczalny jest postulat zachowania zbieżności wypowiedzi jurydycznych. Nie istnieją bowiem instrumenty prawne dekretujące możliwość wypracowania jednolitości wypowiedzi orzeczniczych przez sądy administracyjne i powszechne. W rezultacie, odpowiedź na zadane przez skarżącego pytanie jest twierdząca, a do jej uzyskania nie trzeba angażowania Sądu Najwyższego, gdyż wynika ona z systemowego ukształtowania relacji występujących między administracyjnym i powszechnym porządkiem

orzecznictwem. Oznacza to, że postawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne nie jest istotne – może bowiem zostać rozstrzygnięte przy zastosowaniu podstawowej wiedzy prawnej.

Kierując się przedstawionymi racjami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji, o kosztach postępowania rozstrzygnął zgodnie z zasadą z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.